

otroci sosedu Rutarja in pobirali žreblje. Domači jim pa niso privoščili tega veselja; domov so jih podili: „Le pojdite! Mi vas ne maramo. Žreblji so naši.“

Toda Rutarjevi se niso dali kar tako odgnati, pa so jim grozili: „Čakajte, kadar zgori naša hiša, tudi mi ne bomo vam pustili po našem pogo-rišču pobirati žrebljev!“

Sreča.

Iz francoščine poslovenil *Fr. Jordan.*

I.

Ivel je nekdanj sin slovečega Harun-al-Rašida, ki ni bil srečen. Sel je tedaj za svet vprašat starega derviša. Modri stariček mu odgovori, da je težko dobiti srečo na svetu. „Vendar,“ pristavi, „poznam zanesljivo sredstvo, ki si z njegovo pomočjo lahko preskrbite srečo.“

„Kakšno je to sredstvo?“ vpraša princ.

„Da oblečete srajco srečnega človeka,“ odgovori derviš. Nato princ objame starca in se poda po svetu iskat čarobni pomoček.

II.

Odšel je. Poda se v vsa glavna mesta sveta. Poizkusi srajce cesarjev, srajce kraljev, srajce princev, srajce velikašev. Trud je bil brezuspešen. Ni bil zato bolj srečen. Potem obleče srajce umetnikov, srajce vojščakov, srajce trgovcev. Uspeh je bil isti. Tako je napravil mnogo pota, ne da bi našel srečo.

III.

Naposled se obupan, da je poizkusil toliko srajc, vrne nekega dne jako žalosten v palačo svojega očeta.

Hipoma zasliši na polju prepevati pridnega delavca, ki ves vesel stopa za plugom. „Glej, vendar človek, ki ima srečo,“ reče sam sebi, „ali pa sreče ni sploh nikjer na svetu.“ Stopi k njemu. „Dobri človek,“ pravi, „ali si srečen?“

„Da,“ odgovori oni.

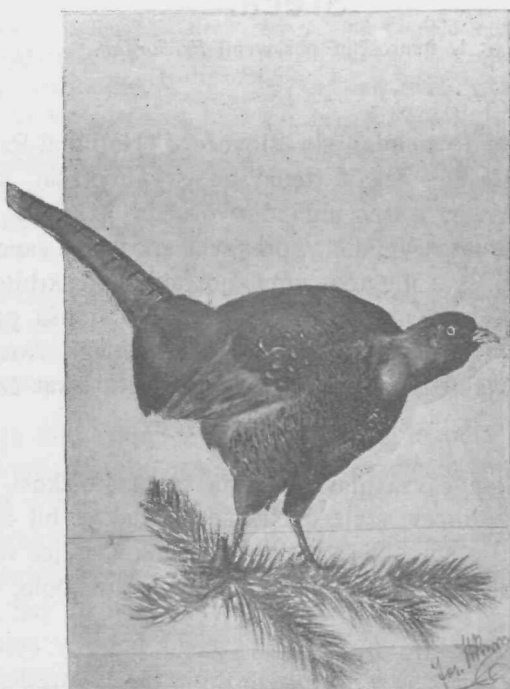
„Ne želiš si li ničesar?“

„Ne.“

„No, dobro, prodaj mi svojo srajco!“

„Svojo srajco? Nimam nobene!“

Iz risb idrijskih realcev.